

капітал. Незважаючи на кризові процеси у вітчизняній освіті, ми все ще маємо розвинену систему підготовки професійних кадрів. Значний потенціал зберігає вітчизняна академічна та університетська наука. Є великий кадровий резерв освіченої та професійної трудової сили. Цей капітал створює реальні передумови для розвитку в нашій країні високоінтелектуальних виробництв та кластерів «економіки знань». В цих перевагах і потенціалі ми бачимо основу для стратегії розвитку до 2020 року і далі. І саме реалізація цього потенціалу розвитку дозволить вийти з кризового періоду в новій якості, з високим економічним статусом, з належним місцем у новому світовому поділом праці [3, С. 14-15].

Саме ефективний державний менеджмент або, іншими словами ефективна система державного управління, яка здатна адекватно відповісти на виклики історії і успішно вирішити завдання модернізації суспільства, є головною метою адміністративної реформи. Слід зазначити, що однією з характерних ознак суспільного розвитку останньої чверті століття для кількох десятків провідних країн світу стала реалізація масштабних і комплексних програм реформування системи державного управління на основі концептуальних положень теорії нового державного управління (New Public Management). Основними завданнями цих реформ стали підвищення здатності держави до прогресивного розвитку та ефективної реалізації політики, поліпшення здатності держави до виконання своїх функцій, підвищення якості надання публічних послуг, активне залучення громадськості до формування та реалізації державної політики, зміцнення довіри до влади з боку суспільства та приватного капіталу, зменшення державних витрат (принаймні на утримання державного апарату).

Мета реформування полягає у формуванні ефективної системи державного управління, яка надаватиме якісні публічні послуги громадянам на рівні, відповідному європейським стандартам, забезпечувати оптимальне використання публічних коштів та буде здатна вчасно і адекватно реагувати на соціально - економічні та зовнішньополітичні виклики [2].

Реформування державного управління включає: -визначення ролі, завдань, функцій, структури органів державного управління;

- Розподіл повноважень між виконавчою владою та органами місцевого самоврядування;

- Розвиток системи державної служби;

- Вироблення соціальних і гуманітарних аспектів управління;

- створення відповідної законодавчої та нормативно-правової бази.

Реформована система державного управління має стати близькою до потреб громадян, прозорою, побудованою на наукових принципах і ефективною.

Список використаної літератури:

1. Колобов Ю. Сучасні підходи до розуміння державної служби / Юрій Колобов // Вісник державної служби України. - 2012

2. Концепція адміністративної реформи в Україні від 1998 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.kds.org.ua/artide/kontseptsiyaadministrativnoi-reformi-v-ukraini>.

3. Адміністративна реформа в Україні: сучасний стан, проблеми та перспективи: [монографія] / за заг. ред. д-ра юр. наук, проф. Н.Р. Нижник, д-ра наук держ. упр. Н. Т. Гончарук. - Д.: Моноліт, 2009. - 384 с.

Основні напрями адміністративної реформи у Західній Європі та країнах Азії

Вайдалович О.Ф. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: старший викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ - **Жаріков О.Ю.**

Прагнення зробити роботу державного апарату більш ефективною - незмінно призводить сучасні уряди на шлях адміністративних реформ. Адміністративна реформа - це процес структурних змін у роботі державного апарату, спрямований на підвищення його ефективності і вдосконалення якості прийнятих рішень [3].

З точки зору громадянського суспільства, обґрунтуванням адміністративних реформ можуть бути глобальні процеси, що призводять до серйозних зрушень в організаційно-управлінських системах, трансформуючи не лише владні механізми, а й усю сучасну систему координат існування держави [1]. Якщо узагальнити найбільш суттєві причини адміністративних реформ, які проводилися в останні роки в провідних країнах світу, то слід назвати:

- стрімкий розвиток інформаційних технологій, що вимагало серйозних структурних змін, пов'язаних з впровадженням інформаційних систем в сферу державного управління;
- відставання організації державного управління від управління в бізнесі і особливо від корпоративного менеджменту;
- зростання дефіциту державного бюджету та брак коштів на сучасне забезпечення багатьох функцій державного адміністрування;
- надмірне розширення державних структур, пов'язане з появою нових напрямків у розвитку науки, техніки і виробництва, що призводить до створення дублюючих структур і перетинанню сфер компетенції всередині держапарату;
- вимоги децентралізації держапарату і «захисту місцевих свобод» з боку опозиційних політичних партій;

У результаті адміністративних реформ на зміну бюрократичній залежності і ієрархічній підпорядкованості - приходить принцип автономії відповідальності за виконання основної місії, покладеної на державні структури. У зв'язку з цим на перший план виходять організаційна гнучкість, управління інноваціями, децентралізація, значна свобода дій персоналу [6, с.192].

Очевидно, що ефективність державного управління значною мірою залежить від діяльності керівників вищої ланки [2, с. 173-184]. З цією ж метою вводяться стандарти професійної компетенції вищих чиновників у сфері менеджменту, від яких у сучасних умовах вимагається не тільки знання, але й нові якості державних лідерів. Нині в ряді країн (США, Франція, Великобританія, ФРН, Канада) запроваджуються чіткі стандарти та механізми оцінки виконання функцій і повноважень державними структурами, нові підходи до системи звітності та контролю за держапаратом [4].

Ключовим напрямом адміністративного реформування в зарубіжних країнах є розвиток конкурентного середовища і широке використання контрактної системи в державному управлінні. Експерти відзначають, що підвищенню ефективності держапарату значною мірою заважає монопольне становище більшості органів державного управління. У результаті населення не має свободу вибору в отриманні послуг, державні службовці не одержують стимул для підвищення якості надаваних послуг, а в підсумку не підвищується результативність діяльності всього державного апарату.

Варто погодитися з думкою Мельтюхової щодо того, що основними напрямками державно-управлінських реформ в країнах Європейського Союзу та Азії на сучасному етапі є: інформатизація та дебюрократизація, новий менеджеризм, децентралізація, приватизація та введення економічних елементів регулювання управлінських процесів, сервісне адміністрування.

Сервісне адміністрування, або ідея адміністрації як служби сервісу, - це нове розуміння державних органів як структур, що надають послуги громадянам.

Децентралізація полягає в тому, щоб спустити процес прийняття рішень на низові рівні - туди, де виникають проблеми. При цьому територіальна децентралізація (деконцентрація) означає передачу повноважень від центру на регіональний і місцевий рівень, від центральних органів - їх територіальним представництвом.

Як свідчить досвід країн Заходу, суттєвою реформою у адміністративному управлінні, очевидно, є: 1) розробка системи регламентів роботи державних органів із громадянами. Наприклад, у Великобританії запроваджена система стандартів роботи з громадянами, яка передбачає визначення для державних службовців показників роботи з населенням. У Франції відповідно до закону про регулювання державної служби для кожної державної установи встановлені певні зобов'язання перед громадянами. Крім цього, уряд цієї країни запровадив процедуру спрощення отримання багатьох видів послуг, увів нові правила прийому платежів у населення [5, с.27].

2) створення спеціальних служб із надання державних послуг населенню.

3) підвищення прозорості й оперативності надання послуг громадянам.

Отже, на наш погляд, важливими чинниками підвищення ефективності, результативності державного управління мають бути: розвиток партнерства з приватним сектором та багатоаспектної взаємодії з громадськістю; прозорість і відкритість діяльності організацій та установ державного сектору; удосконалення механізмів звітування, моніторингу й контролю [1].

Тому, проаналізувавши адміністративні реформи Європи та Азії, можна прийти до висновку, що впровадження зазначених ефективних механізмів реформування державного управління - сприятиме успішному виконанню стратегічних завдань розвитку Української держави.

Список використаної літератури:

1. Адміністративна процедура та адміністративні послуги: Зарубіжний досвід і пропозиції для України / І.Б. Коліушко (відп. ред.).- К.: Факт, 2003. - 495с.
2. Литвинцева Е. Реформирование государственной службы в зарубежных странах / Е. Литвинцева // Гос. служба. - 2010. - № 6. - С. 173-184.
3. Кикоть В. Я. Административное право зарубежных стран / В. Я. Кикоть. Под ред.: В. Я. Кикотя, Г. А. Василевича, Н. В. Румянцева. - М.: Юнити-Диана, 2011. - 432с.
4. Школик А.М. Порівняльне адміністративне право: [навч. посібник] / Андрій. Миколайович Школик. - Львів: ЗУКЦ. 2007. 308с.
5. Зарубіжний досвід публічного адміністрування : метод, рек. / [Н.М. Мельтюхова та ін.; за заг. Ред. Н.М. Мельтюхової]; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України, Упр. орг. фундам. Та приклад, дослідж., Харк. регіон, ін-т держ. упр. -К.: [ПАДУ], 2010. - 27с.
6. Реформа публічної адміністрації в Україні: проекти концепцій та законів / І. Коліушко, В. Тимошук (упорядники). - К. : Фокус-Ю, 2006.-192с.

Щодо поняття конституційно-правового статусу спеціалізованих судів України.

Гурська Л.В. - директор Вишньовської ЗОШ І-ІІІ ступенів Бориспільської районної ради Київської області, вчитель української мови і літератури, вчитель вищої категорії.

З метою затвердження в нашій державі верховенства права та впровадження у національну систему судового устрою та процедури європейських стандартів, гострою постала проблема пов'язана з судовою реформою, актуальнішим поняттям постало питання створення, поряд з конституційними та судами загальної юрисдикції спеціалізованих судів, або спеціалізованих секторів у судах.

Згідно зі ст.3 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 07 липня 2010 року, судову систему України складають суди загальної юрисдикції та суд конституційної юрисдикції.

Відповідно до Конституції України та ст. 17 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» систему судів загальної юрисдикції складають:

1) місцеві суди; 2) апеляційні суди; 3) вищі спеціалізовані суди; 4) Верховний Суд України.